

FAMILIA

BUDA-PESTA

23 Martiu st. v.

4 Martiu st. n.

Va eși joi'a și dnmneș'a.

Redact.: strad'a Havas nr. 1.

Nr. 24.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuulu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romani'a 2 galbeni.

O fôia de suvenir.

— Din diuarîulu meu. —

Unu sîru de dîle au trecut de atunce, si eu totu-de-una pare că-lu vedu cum erá: pușinu palidu, pușinu suferindu si cu acea marcure propria în fașia, ce este urm'a suferinșielor sufletesci.

Venise atunci din Baden-Baden cu unchiulu meu, a carui cunoscintia facuse acolo, si erá deja mai bine de patru-spre-diece dîle ôșpele nostru.

Visitaramu tôte frumusetîle locale, facuramu excursiune în padure la falniculu monumentu nașionalu, la valulu lui Traianu, a carui ruini sînt îmbracișate de muschi si ederi verdi; alergaramu pe câmpia, si spiritulu seu viu în tôte a știutu sê animeze societatea; mai cu senua posîdea acelu tactu finu, acea simșire frageda în alegerea conversari, ce se potriveste mai bine cu femeia. În fine, mai obositi, nu pregetaramu a peregrinâ si la meteorulu dîlei, la o profetesa venita din lumea fabulei eterne.

Erá contra sêra si elu tocmai se întrerupse din o piesa caprișiosa, ce o esecutase cu bravura pe clapele pianului. Vibratiunea nu se perduse, tremurâ înca prin aerulu recorosu, si ôre-cum impetuosu de ast'a, se propșî de brașîulu fotelului întrebându-me:

— Credi în predici?

Facui unu semnu negativu. Regretai că-mi întrerupse o cugetare frumosa.

— Asculta dara. Eram la Paris cu vechiulu meu amicu Iancu, fiulu celu mai mare alu unei familie boeresci, ce-si avea mosia aprôpe de Iasi, în vecinatatea micii mosii a mamei mele veduvite. Cu elu facusem tôte studiele, si-o nespuna iubire ne legâ; pe mine, pentru că nu cunoscusem alta iubire fratișca; era pe elu, pentru că nicairi nu era mai strainu decâtu în cerculu familiei loru, unde toti se întreceau a favorisâ pe Andronache, fratele seu mai tineru, c'unu temperamentu pururea ferbetoru, sburdatu, aventurosus si talentatu a-si mascâ ori ce impertinentia în cele mai moderne fraze.

„Pe când cugetele nôstre sburau în patria, pe alu carei pamântu în curêndu aveamu sê depunemu sarutulu nostru, întrâ Daravescu cu iutîme, c' unu simplu „bon jour.“ Nu pré placutu suprinsu i oferii unu scaunu pentru a putê vorbi mai bine. Elu înse nu-lu întrebuintia, ci preferi a-si trage degetele prin bucelele capului, nesciindu: vorbiâ seu ba?

„— Iancule, — dîse într'unu târdîu, — tu vei ride spunêndu-ti, că mai sborându ajunsei aicea pentru a-ti impartesi ce audsi despre Dn'a Estrella.

„De urmatorea Dnei Lénormand? — întrebai eu cu risu.

„— Da! de învetiacêu'a acelei maestre celebre,

ce-a profetîtu Iosefinei, soșici lui Napoleon, despartîrea.

„— Minunatu! — dîse Iancu, — tu celu mai vialu, de altumintre spiritu liberu, inimicu declarat alu carbonarilor si-a fratilor negri din Filadelfia, sê credi în nebulni de aste; nu ai studiatu tu nitica filosofia?

„— Ba da! este înse farmecatoru a sci, ce ascunde cortin'a discreta si atâtu de severa. Apoi am si audîtu lucruri suprindiatore despre sciintia ei. Eu voiu s'o cercu; nainte de-a întrâ înse în aren'a luptei, — am vinitu sê ve invit u si pe voi a me însoti.

„— Nebunia, — respunse Iancu, — te vom petrece pân' acolo, pentru a ride mai bine de tine.

„— Rideti câtu vreti; dar aidati acum îndata!

„— Plecaram trecêndu prin nenumeratele strade, în cari publiculu își facea promenad'a, pâna ce ajunseram sub portalulu unei case destulu de solide.

„In anticamera nisuram a capacita pe Daravescu sê se rentorca, si sê pu adere unei credinșe desierete. Dar însedar! capacitatea parea a-lu irita si mai multu.

„— Nu încalciti mintea si simșirea, — respunse elu. Mintea nega multe ce natur'a omului recunosce că adeveru. Eu nu credu în predici, dar' urmarescu cu interesu joculu întemplarii, ce se împlinește pentru că ômenii își facu activitatea sub impressiunea ei. Credeti-o sișaga, distragere, dar veniti în laintru!

„— Nu-mi pasa, — adause Iancu nepasatoru, — dar nu cere sê punu la proba artea acestei strigôie cu ochi verdi.

„Intraram într'unu felu de salonu. Daravescu se asiedia la-o mesutia de mahagon, noi ocuparam locu pe unu divanu lateralu.

„Pe semne, Dn'a Estrella nu era una din acele femei obicinuite, ce vedu din palme seu carti, ce-si încretiescu fetiele si își întorcu ochii în cea lume; ea nu iubiâ nici acea magica umbrure, ce se afla în dîlele de vera mai în tôte locuintiele de ôre-care comfortu. Cas'a ei era vesela, mobilata cu gustu si cu-o multime de plante esotice, între cari dên'sa aparea cá o fea tinera si cocheta, nu frumosa, dar cu ochi vii si cu o conversare cultivata.

„Iancu era frapatu de exteriorulu ei, căci nu corespundea portretulu ce-si facuse despre ea; deveni si mai suprinsu, audîndu vorbele ei:

„— Ai a suportâ o proba mare. — dîse ea lui Daravescu, — ea este sperantia viitorului, o porti în capulu si anim'a dtale. Lucra, mergi cu zelu si iutiela; vei ajunge multu, mai multu decâtu ascepti. Toti ati întindu mân'a, amici si mai-mari.

Emilia Lungu.

(Va urmâ)

SECRETELE CASTELULUI.

— Romanu, de XAVIER de MONTÉPIN. —

(Urmare.)

— Margarita, — respunse betrânulu.
Contele Rahon simtî ânim'a-i palpitându mai
cu focu, si reluà :

— Sânt ai ei acei doi copii?

— A cui sè fia? — respunse tîganulu.

Annibal i dadù si alu doile galbenu, si repetî :

— Sânt ai ei?

— Nu scîu, — murmurà tîganulu. Totusi nu
credu.

— Pentru ce?

— Pentru cà paru a fi de aceeași etate, si numai
unulu i sémèna . . .

— Margarita acést'a n'a parasitu acuma-su trei
ani tînutulu acesta? — continuà contele a carui emo-
tîune se marià.

— Ba da, si nimene din noi n'a sciutu cà unde
a mersu.

— In nôptea ce urmà dupa departarea ei, n'au
vinitu niste straini s'o védîa?

— Ba da, tînu minte si acuma cá si când s'ar
fi petrecutu eri. Erau trei însi; unulu din acesti trei
se numià Lactance, pe care îl cunoșceamu bine; elu
erá intendantulu proprietarului acestui satu, unu
domnu bravu si bunu cu toti saracii, dupa cum se di-
cea, càci eu nici odata nu l'am vedîutu . . .

— Si, — continuà Annibal a carui sperantîe
incepeau a luà unu caracteru ôre-care de sigurantîa,
— când s'a rentorsu la voi Margarit'a acést'a?

— Cam de trei séu patru luni.

— Asîu dorî sè vorbescu cu ea; te rogu însciin-
tîéza-o.

— Dar celu puçinu spune-mi, cà nu-i voiesci
reulu? — întrebà tîganulu betrânu.

— Vreu sè o facu avuta, precum si pe dta. Sîm
contele Rahon si aice ve aflatî pe pamêntulu meu . . .

Tîganulu devinî la momentu fôrte respectuosu
pâna la servilismu, si grabî sè bata la usî'a bordeiului.

— Cine bate? — strigà din laintru o voce gu-
turala.

— Eu, Diégo.

— Ce vrei cu mine?

— Deschide, si vei sci.

— Nu mai este aice strainulu?

— Nu.

— N'am audîtu înca pasii calului seu departân-
du-se.

— Pentru cà ascultasi bolborosîrea copiilor tei.

Tîgan'a trase zavorulu si deschise usî'a, dar mai
cà îndata voi s'o închida érași. Ea zari pe Annibal, si
strigà în tonu de împutare :

— Ah! Diégo, tu m'ai însielatu! . . . Destulu
de reu! . . .

Inse tîganulu betrânu se si vèri în bordeiu si
respunse :

— Haida, nu fi asîa selbatica! Acestu domnu
vrednicu e contele de Rahon.

— Ce cauta la noi?

— Acést'a ti-o va spune elu. A dîsu cà voiesca
sè te faca avuta dimpreuna cu mine . . .

— N'am trebuintîa de nimica . . .

— Se pôte, dar noi toti avem trebuintîa de elu,

de ôra-ce satutîulu nostru se afla pe pamêntulu lui,
de unde ne-ar putè alungà de cumva ar voi, si va voi
de siguru déca i vei face rusînea sè nu-lu asculti.

— E bine! fia, sîm aice!

Margarita esî din bordeiulu seu, merse de se
puse façîa cu Rahon, si, fixându a supra lui ochii sei
negrii, îl întrebà cu unu tonu grossolanu :

— Ce vrei cu mine?

— Vreu sè te facu bogata, — respunse Anni-
bal, — si peste acést'a vreu sè te facu fericita, càci
bogati'a nu va ajunge sè-ti resplescu aceea ce ai
facutu pentru mine.

— Pentru dta? — repetà tîgan'a. Te însieli! eu
n'am facutu nimica . . .

— Ai primitu copilulu meu, ai grigitu de elu
si l'ai iubit! — esclamá contele. Afi cà acést'a nu
este nimica? Eu aflu, cà e mai multu decâtu tôte!

Unu fiuru trecù pe pielea bruna a Margaritei.
Sprincenele-i se 'ncretîra. Unu fulgeru luminà din
ochii ei.

— Copilulu dtale, — respunse ea cu mânîa, —
ce va sè dica ast'a? Nu-lu cunoscu! Am doi fii, aceea
sînt ai mei. Vreu sè-i pastrezu, si, ori câtu sè fii conte
de Rahon, nu mi-i vei disputà.

— Dóra . . .

— Ah! nu 'ncercà, te svatuiescu, càci i voi
aperà cu unghîele mele, cu dintii mei, si — de va tre-
buî — cu cutîtu meu.

— Margarito, — reluà contele cu vocea sa cea
mai dulce si mai convingatóre, — asculta-me si în-
tîélege-me! Iti juru, cà nu te voiu despartî nici odata
de copilulu pe care atât'a îl iubesci; dar déca copilulu
acel'a este elu meu, trebue sè mi-lu redai.

— Elu e numai alu meu! amêndoi sînt ai mei!

— Dovedesce!

— Cum?

— Aretându-mi, cà nici unulu, nici altulu, nu
pôrta pe braçîulu stângu urm'a unei cruci rosîte în
focu. Te tulburi, Margarito . . . sîovaiesci . . . nu mai
cutezi a mintî . . . Haid iute, ada-mi copilulu meu în
braciele mele, si alu dtale va fi fratele seu.

Tîgan'a îsi ascunse în mâunile sale tremurânde
facîa scaldata în lacrime.

Ea întrà în bordeiulu seu si esî de acolo, adu-
cându unu copilu frumosu albu si rosîu, pe care îl
întinse, spre ânim'a contelui, strigându :

— Éta-lu dara, de ôra-ce e alu dtale . . . Dar
chiàm de martoru pe Dumnedîeulu parintilor mei,
cà nu-lu poti iubi mai tare decâtu mine! . . .

O ôra mai târdiu, contess'a Marià acoperià cu
lacrimi de bucurîa si de sarutàri necontentite pla-
pând'a fîntîa regasita în sfîrsitu, si sîoptî suridîndu
spre Annibal :

— Ah! sîm fericita! fôrte fericita! Câtu este de
bunu Dumnedîeu! . . .

XXXVII.

I n c h e i a r e.

Câte-va sîre înca si acésta lunga istoria se va
încheià.

Contele voi sè afle numele mórtei necunoscuta,
a carei façîa semenà atâtu de multu cu a Mariei, si a
carei pétra mormêntala, în cimiteriulu de la Chaise-
Dieu, purtà înca numele contessei de Rahon víua.

(Va urmà.)

SALONUL

Conversare cu cetitórele.

Primavér'a se 'ncepù, dar — numai in calindaru. Realitatea stà în contradicerea cea mai mare față de însemnările astronomilor. Va sè dîca si calindarul ne amagesce. Elu ni indica primavéra, pe când p'afara siuera vëntulu ernei; esîmu în haine usîóre, si ne pomenimu în clima — muscalésca.

Curiosu semnu alu timpului. Inca si în clima domnesce curentulu muscalescu.

Câte o di dóue vremea se mai înmóia, sórele suride mai calduti, dar acest'a inca-i „sóre cu dinti“, si bietele viorele ce se vëndu pe strade par cà se temu a înflóri la surisulu lui.

Cea mai mare neplacere o au damele. Stofele de primavéra au sositu de multu, si ilustréza tóte espositiunile modistilor. Multe dame si-au si alesu din ele, toaletesu lor sînt deja gata. Dar ce sè faci?! Timpulu e nemilosu. Érn'a, ce e dreptu, a trecutu; dar primavér'a inca n'a sositu. Toaletesu de érna nu se mai potu îmbracá, càci nu mai e moda; cele de primavéra inca sînt pré subtire. Si astfelu, nesciindu cum sè se îmbrace, ele nu potu esí la preámbulare.

Auditi acolo! A avé rochi'a gata, dupa façonulu celu mai nou, cu croiulu princesse; dar a o tîné încuiata în sifon, pentru cà inca e pré frigu! A posede arm'a cea mai înfricosiata, spre a puté tîné lupt'a cu tóte rivalele: dar a fi împedecata d'a puté întrebuintiá arm'a aceea, pentru cà — inca nu e destulu de caldu! Este ceva mai grozavu decátu ast'a?! Ah! timpulu acest'a e unu barbaru!

Ce bine inse, cà în lume tóte sînt trecátóre si schimbacióse. Dupa o di dóue mai reci urméza câte una mai placuta. Atunce apoi stradele se împoporéza cu — cele mai nóue toalete. Din tóte partile audîmu o conversatiune viala. Par cà sîntem într'unu adevratu salon.

Cá timpulu, intocmai asiá se schimba si evenimentele politice. Adí ne pomenimu cu atacuri aspre îndreptate în contra Românilor, mâne ne trezimu cu niste articoli în favorulu causei române; adí ne amétescu depesiele, cari ni descriu conferintiele lungi ce Ignatieff a avutu la Viena cu Andrassy, — mâne ne surprinde împartesirea cà Ignatieff s'a rentorsu cu buzele umflate, si cà a sositu în loculu lui ministrulu presiedinte Ionu Bratianu . . .

Asiá s'a schimbatu si diuaristic'a unгурésca în apretuirea României. In vér'a trecuta, când dorobantii români isi faceau numele nemuritoru în sianturile Grivitei, ea nu gasiá cuvinte destulu de urite spre a întina pe acesti fii viteji ai armelor; ér acuma în fiacare di i încarca de laude, si dîce cà alu Românilor e meritulu cà a cadjutu Plevna, càci de n'ar fi fost Români, Ozman pasia ar fi prepaditu pe muscali.

Tóte se schimba. Inca si cunoscutulu indiferentismu fatalu românescu s'a schimbatu — in entusiasmu. Meritulu în privinti'a ast'a e alu resboiului trecutu.

Eram p'ací sè credemu, cà natiunea acést'a nu se mai póte electrisá, cà nu mai esiste nici o vorba care sè-i înspire însufletire: si éta a venitu resboiulu, armele române au lucitu cu gloria în foculu batalie-

lor, tricolorulu nationalu a fâlfaitu cu fala în fruntea cetátilor turcesci, — si faptulú acest'a trecu cà fulgerulu prin tóte arteriele natiunii, si entusiasmulu cuprinse tóte ámele.

Entusiasmulu inspirá mândria nationala. Si acest'a e unu cástigu mare, càci mândri'a nationala învólve încredere în sine; ér celu ce are încredere în sine, posede unu mare avantaju, de care noi avemu asiá mare trebuintia.

Este unu semnu caracteristicu, dar totu odata si îmbucuratoru, cà éntusiasmulu acest'a dincóce de Carpati s'a manifestatu — mai alesu — prin femei. In fruntea celor mai multe colecte în favorulu ranitilor români vedîuramu si vedemu femei.

Acestu fenomenu are mare însemnatate nu numai pentru acuma, dar si pentru viitoru. Spiritulu nationalu odata stérnit, nu póte amorti asiá usioru. Ne place a crede, cà damele nóstre, cari de asta-data probara cu atát'a zel, cà sciu sè fia la înnaltimea misiunii lor: si în viitoru vor remané la acea înnaltime, unde si-au cástigatu stim'a nóstra.

De si resboiulu a trecutu, dvóstre aveti si de acuma înainte unu rolu mare. In loculu ranitilor, sute si sute de cause filantropice, nationale si umanitare cercu concursulu dvóstre. Oh! nu-lu refusati, càci îndepliniti câte o fapta sánta. Fiti totu-de-una spriginitórele a totu ce este bunu si frumosu!

Binecuvéntarea unei natiuni ve va fi resplat'a! . . .

Dosifai Vulcanu.

P u n c i u.

Asiá dara nu va fi congressu, pentru cà Anglia nu voiesce sè mánce din fertur'a acést'a.

Sciti pentru ce?

Pentru cà i-a trecutu gustulu, observându in ea — *trei fire de peru.*

*

Toastulu contelui Teleky, rostitu la banchetulu datu de generalulu Türr în onórea domnilor Ionu Ghica si Dim. Sturdza, n'a fost lungu, abiá de vr'o 20 de vorbe.

Oratorulu l'a si dîsu bine mai pâna 'n capetu.

Când inse vini rëndulu sè-lu finésca, inchinându pocalulu în sânetatea „ospetilor“, nici decátu nu-i plesni prin minte, cum se dîce românescu „óspe?“

Dar fiindu cà nu erá multu timpu de cugetatu, încheiá asiá:

— Sè traiésca *vindigii* nostrii!

*

— Óre ce resultat a dusu a casa din Viena generalulu Ignatieff?

— Nu sciu. Totu ce sciu este, cà dènsulu a fost invitatu în tóte dílele unde-va la prândiu.

— Asiá dara elu a umblatu p'acolu totu *gratis*, adeca — însedar.

*

— Ce gândesci, óre totusi luá-va Russi'a Basarabi'a de la Români'a?

— Eu credu cà nu o va luá.

— Si pentru ce?

— Pentru cà nu mai póte s'o ieie, decátu numai — de la Europa.

Literatura si arti.

Din „Istori'a resboiului din Orient“, care se tipareste la Bucuresti sub îngrigirea dlui D. Laurianu, a aparutu brosiur'a a patr'a, care — afara de testu — contine portretulu marelui Serif de Mecca si alu marelui duce Mihail, apoi si o charta a tierilor de pe lângă Marea Négra. Pe acést'a din urma aflaramu cu mirare, că tóte orasiile din Transilvania sânt însemnate séu germânesce, cá Kronstadt, Hermannstadt, Karlsburg, Klausenburg, Bistritz, — séu ungresce cá Vásárhely, Udvarhely, numai românesce nu e nici unulu. In Bucovina tóte sânt notate germânesce, numai la unulu s'a facutu esceptiune; într'unu locu cetimu „Kimpolung“, acést'a ni se pare că va sé dica — „Câmpulu-lungu.“

„Cugetári.“ Sub acestu titlu, dlu N. Cretulescu a publicatu la Bucuresti o brosiura politica, în care apera într'unu modu indirectu pretensiunea Rusiei relativa la retrocesiunea Basarabiei. Tristu lucru si neasteptatu acést'a de la unu barbatu atât de stimatu si fostu presiedinte alu Societâti Academice. De aceea dicemu si noi cu „Român'a Libera“: „Respectulu perilor albi, stivenirea innaltelor demnitâti, cari au onoratu pe dlu Cretulescu, convingerea că multe gândiri au fost asternute pe hârtia fara cumpenire, ne facu a nu caracterisá mai aspru lucrarea reu inspirata a celui, pe care tier'a l'a onoratu cu o *recompensa nationala* în credintia, că dânsulu va alergá, la vremuri de nevoia, spre ajutorulu seu, ér nu o va prevalá cu usurintia în prepasti'a ce i-o sapa dusmanii.

Din „Caderea Plevnei“, de dlu Zamfiro, a aparutu cântulu primu. Primari'a Bucurestilor — precum cetimu în „Român'a Libera“ — s'a abonatu cu o suta de esemplare. Unde se afla de vândiare, nu scimu, căci nu ni s'a tramisu.

Ce e nou ?

Pentru Catarina Mocioni s'a tînutu parastasu la 8 martie si în comun'a Vasiova din Banatu, cooperându corulu vocalu din Bocsia-Montana, si asistându tóta inteligintia de acolo. Cuvântulu funebralu s'a tînutu de paroculu Vasilie Nemoianu.

Bine séu reu au facutu Români de au trecutu Dunarea? Acuma când ingratitudinea Rusiei față de Români'a a esitu la ivéla, se discuteza multu cestiunea déca au facutu bine séu reu Români că au trecutu Dunarea? Unii respundu da, altii ba. In pies'a „Curcanii“ jucata de curéndu la Bucuresti înca figureza întrebarea acést'a. Doue persóne, Nicu si Bacalovicu, vorbescu cu multu focu despre acestu obiectu, si sânt de parere opusa. Bacalovicu sustine, că Români au facutu reu, c'au intratu în focu. Nicu sustine, din contra, că nu puteau face altfelu. „Cum asta?“ — „Éta cum!“ — Si Nicu dá unu bastonu lui Bacalovicu, ia pentru elu altulu si arunca mantéu'a lui între ei. „Tu esti Români'a, eu sîm Turci'a, si mantéu'a este Dunarea.“ — „Pré bine!“ — „O sé remâni în defensiva Românu.“ — Atunci Nicu începe a loví pe Bacalovicu, care se apera cum póte, pâna când perdiéndu-si rabdarea, începe a loví la rëndulu seu pe Nicu, care se dá innapoi, urmaritu de adversarulu seu. — „E bine, ce faci? — observá Nicu ri-

diéndu, — ai trecutu Dunarea?“ — „Ei! firesce, respunde bietulu lipscanu, déca ai argumente atâtu de tari. Dai mereu în mine si eu sé remânu acolo nemiscatu?“ — „Atunci sé nu mai întrebí de ce Români, dupa ce au rabdatu câtu au pututu, au fost siliti si ei a dá în acei cari i atacau!“

Diet'a tînú în dílele trecute doue síedintie interesante. Intr'un'a ministrulu presiedinte respunde la interpelatiunile deputatilor Helfy si Chorin, relative la restringerea adunárilor poporale; camer'a aprobá cu majoritate de 17 voturi respunsulu. In alta síedintia se desbatú proiectulu de lege relativu la datori'a de statu de 80 milióne, si cu asta ocaziune majoritatea guvernamentalá fu numai de 13 voturi. Dintre deputatii români de partid'a nationalá nici unulu nu se afla în Budapesta.

Unu congressu literariu. Cu ocaziunea espositiunii universale din Paris se va tîné si unu congressu universalu alu scriitorilor din tóta lumea. Presiedintele acestuia va fi Victor Hugo, si invitárilé se vor espedá dílele aceste. Se va intruní la 6 junie, si va durá pâna la 15 junie.

Pacea de la San Stefano, si respectivu documentulu despre încheierea pazei, s'a scrisu cu negréla de auru. Sultanulu nu si-a subscrisu numele, căci acést'a este în contra usului orientálu, ci — dupa formul'a de promisiune, că va pázi conditiunile — l'a întaritu numai cu sigilulu seu.

Mai nou. Ignatieff s'a rentorsu din Viena la Petersburg; se dice, că dânsulu n'a reesítu de felu cu planurile sale, si că a fost primitu fórte rece. — Ministrulu presiedinte alu României, dlu Ionu Bratianu, a sositu la Viena, si a fost întâmpinatu la gara de agentulu României, dlu Balaceanu. Dlu Bratianu a fost apoi primitu de contele Andrassy.

Suvenirea mortilor.

Vasia St. Preda nasc. Tiricu, soçi'a preotulu Dumitru St. Preda din Petrila, a repausatu la 11/23 martiu în etate de 37 ani.

Post'a Redactiunii.

Treiluniulu jan.-martiu încheiându-se acusi, rogámu pe aceia ale caror abonamente vor espirá, sé le rennoiésca de timpuriu, cá sé nu se întrerumpa espedarea foi.

La o flóre. Ai talentu, dar acést'a înca nu se póte publicá. Notitie scurte despre viet'a socialá de acolo amu primí cu placere.

Domahida. De si târdú, totusi respundemu, că nu mai avemu de vândiare nici unu tablou.

Fagarasiu. In nr. viitoru. Despre activitatea reuniunii înca vom primí bucurosu însciintiári.

Dsiórei E. L. in R. Cátu mai curéndu.

Natura si amoru. Nu se póte.

Indreptare. In poesi'a din nr. trecutu, strofa a dóu'a, sírulu primu, din cuvântulu ultimu au cadíutu doue litero când fói'a s'a pusu sub pressa. Astfelu în locu de „pl ata“ sé se cetésca „plecata.“

Proprietariu, redactoru respundietoriu si editoriu : IOSIFU VULCANU.